

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **D. M.**, nar. X
bytem N. K., K. H.
zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2016, č. j. X, sp. zn. X,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Praze (dále jen „soud“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo dle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) pro opožděnost zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Poděbrady (dále jen „MěÚ Poděbrady“), odboru dopravy a životního prostředí ze dne 17. 7. 2014, č. j. X, sp. zn. X, kterým byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 a písm. k) zákona č. 361/2000Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu; dále

- jen „prvostupňové rozhodnutí“), a byla mu uložena pokuta ve výši 2.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč.
2. Žalobce v žalobě uvedl, že jeho odvolání není opožděné. Žalovaný totiž vycházel z nesprávného data doručení rozhodnutí MěÚ Poděbrady dne 31. 7. 2014 fikcí na adresu zástupce žalobce. Podle žalovaného bylo rozhodnutí zástupci žalobce doručováno na adresu X, avšak tento závěr nemá ve spise oporu, neboť z něj vyplývá, že rozhodnutí bylo vypraveno na adresu X. Rozhodnutí žalovaného je v rozporu se spisy a nelze z něj seznat, jak by žalovaný hodnotil datum doručení, pokud by vycházel ze stavu, který je podložen spisovým materiálem.
 3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. K námitce, že MěÚ Poděbrady nesprávně doručoval na adresu zástupce žalobce, uvedl, že k doručení přistoupil MěÚ Poděbrady podle ustanovení § 19 odst. 8 správního řádu, protože nedošlo k potvrzení doručení na e-mailovou adresu. Zástupce žalobce opakovaně udává adresu X i adresu X. Mezi účastníky je nesporné, že dne 23. 4. 2014 MěÚ Poděbrady vyzval zástupce žalobce na adrese X k doplnění plné moci pro P. K.. Na tuto výzvu reagoval P. K. a téhož dne doručil plnou moc k zastupování. Je tak nesporné, že adresu X pan P. K. užívá a reaguje na doručené zásilky. Rozhodnutí MěÚ Poděbrady bylo doručeno na adresu zástupce žalobce, kde bylo vhozeno do schránky dne 16. 8. 2014. Odvolání bylo podáno až dne 16. 9. 2014, tedy po marném uplynutí lhůty pro podání odvolání. Vzhledem k tomu, že nedošlo k potvrzení doručení na e-mailovou adresu opakovaně užívanou zástupcem žalobce, bylo rozhodnutí MěÚ Poděbrady doručováno na adresu zástupce žalobce. Žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2015, č. j. X a ze dne 1. 6. 2016, č. j. X, na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 2. 8. 2016, č. j. X, a na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 8. 7. 2016, č. j. X. Závěrem žalovaný uplatnil paušální náhradu nákladů řízení za písemné úkony.
 4. Soud z předloženého správního spisu zjistil následující pro věc relevantní skutečnosti:
 5. Příkazem MěÚ Poděbrady ze dne 11. 4. 2014 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku a byla mu uložena pokuta ve výši 2000 Kč.
 6. Proti příkazu podal zástupce žalobce P. K. v listinné podobě odpor datovaný dne 16. 4. 2014 a podaný k poštovní přepravě dne 16. 4. 2014. V odporu zástupce žalobce požádal MěÚ Poděbrady i žalovaného o doručování písemností na e-mailovou adresu X, a rovněž uvedl, že tato adresa je uzpůsobena pro příjem podání v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu a zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a je vyhrazena pro příjem podání od orgánů státní správy.
 7. MěÚ Poděbrady vyzval písemností ze dne 23. 4. 2014 zástupce žalobce k doložení plné moci. Výzvu zaslal MěÚ Poděbrady na adresu X. Jako odpověď obdržel z výše uvedené adresy mail ze dne 23. 4. 2014 obsahující poděkování za zaslání zprávy, potvrzení přijetí a na místě podpisu text „zastupce.eu server pro zastupovani“. Mail však neobsahuje uznávaný elektronický podpis odesílatele.
 8. Dne 23. 4. 2014 byla MěÚ Poděbrady doručena zásilka podaná k poštovní přepravě dne 22. 4. 2014 obsahující plnou moc datovanou dne 16. 4. 2014.
 9. MěÚ Poděbrady odeslal předvolání k ústnímu jednání na 28. 5. 2014 v listinné podobě na adresu žalobce (osobně převzal) i na adresu jeho zástupce (adresa trvalého pobytu - kde bylo doručeno fikcí dne 22. 5. 2014).
 10. Předvolání k ústnímu jednání na 7. 7. 2014 zaslal MěÚ Poděbrady na adresu X. MěÚ Poděbrady odeslal předvolání k ústnímu jednání na 7. 7. 2014 v listinné podobě na adresu žalobce (osobně převzal) i na adresu jeho zástupce (adresa evidovaná

- v informačním systému obyvatel jako adresa pro doručování - doručeno fikcí dne 23. 6. 2014). K ústnímu jednání se žalobce ani jeho zástupce nedostavili.
11. Rozhodnutím MěÚ Poděbrady ze dne 17. 7. 2014 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku a byla mu uložena pokuta ve výši 2000 Kč. Toto rozhodnutí bylo odesláno dne 17. 7. 2014 v elektronické podobě na adresu X. Jako odpověď obdržel MěÚ Poděbrady mail obsahující stejný text jako v mailu ze dne 23. 4. 2014. Tento mail nebyl opatřen uznávaným elektronickým podpisem odesílatele.
 12. MěÚ Poděbrady rozhodnutí ze dne 17. 7. 2014 odeslal na adresu zástupce žalobce (adresa evidovaná v informačním systému evidence obyvatel). Zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 21. 7. 2014 a po marném uplynutí úložní doby byla vhozena do schránky adresáta.
 13. Dne 16. 9. 2014 bylo doručeno MěÚ Poděbrady odvolání v elektronické podobě odeslané z adresy X me podepsané uznávaným elektronickým podpisem. V odvolání je uvedeno, že zástupce žalobce *se z neoficiálních zdrojů dozvěděl, že snad mělo být vydáno nějaké rozhodnutí, které mu ale nebylo doručeno, a že z právní opatrnosti tímto podává odvolání do neoznámeného rozhodnutí.*
 14. MěÚ Poděbrady vyzval zástupce žalobce k doplnění odvolání ve lhůtě 5 dnů. Tuto výzvu odeslal na adresu X.
 15. Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 7. 2016 odvolání proti rozhodnutí MěÚ Poděbrady ze dne 17. 7. 2014 dle § 92 odst. 1 správního řádu zamítl pro opožděnost. V odůvodnění uvedl, že rozhodnutí MěÚ Poděbrady bylo nejprve doručováno na elektronickou adresu uvedenou zástupcem žalobce. Vzhledem k tomu, že přijetí tohoto mailu zástupce žalobce nepotvrdil ve smyslu ustanovení § 19 správního řádu, bylo rozhodnutí MěÚ Poděbrady v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu odesláno na adresu zástupce žalobce a bylo mu doručeno dle § 24 odst. 1 správního řádu dne 31. 7. 2014. Lhůta pro podání odvolání marně uplynula. Odvolání podané dne 16. 9. 2014 je proto opožděné.
 16. Rozhodnutí žalovaného bylo dne 26. 7. 2016 doručeno zástupci žalobce do jeho datové schránky. Žaloba byla doručena soudu dne 19. 9. 2016. Lze tak konstatovat, že žaloba je včasná [srov. ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s.].
 17. Dle vyjádření žalovaného podal žalobce k Ministerstvu dopravy podnět k přezkumnému řízení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného. Dne 26. 7. 2017 uplynula lhůta jednoho roku od nabytí právní moci rozhodnutí žalovaného, ve které bylo možno zahájit přezkumné řízení, a dne 26. 10. 2017 uplynula lhůta 15 měsíců pro vydání rozhodnutí v přezkumném řízení. Ministerstvo dopravy písemností ze dne 9. 10. 2017, č. j. X, sdělilo, že odvolání má za opožděné, a přestože již uplynuly lhůty pro provedení přezkumného řízení, uvedlo, že přezkumné řízení ani zahájeno být nemohlo, neboť nebyly shledány skutečnosti jej odůvodňující. Je tak možno konstatovat, že rozhodnutí žalovaného nebylo správními orgány v přezkumném řízení zrušeno. Soud proto mohl přistoupit k meritornímu přezkumu rozhodnutí žalovaného.
 18. Žalovaný na výzvu soudu v poskytnuté lhůtě nesdělil, zda souhlasí, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, proto lze s poukazem na § 51 odst. 1 s. ř. s. mít za to, že s tímto postupem souhlasí. Žalobce již v žalobě uvedl, že nesouhlasí s rozhodnutím bez jednání.
 19. Při jednání sdělil zástupce žalobce, že správní orgán byl povinen doručovat na adresu, kterou uvedl zmocněnec ve správním řízení. Doručoval-li správní orgán na adresu dle informačního systému, potom ve správním spise chybí informace žalobci o tom, že mu správní orgán na zvolenou adresu doručovat nebude. Postupem správního orgánu došlo

k chybě a bylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces. Tím, že ve správním spise chybí doklad, že správní orgán nebude doručovat na zvolenou adresu, žalobce neví, zda šlo ze strany správního orgánu o chybu nebo o schválnost. Správní orgán byl jistě schopen provést taková technická opatření, aby mohlo být doručováno na adresu s dlouhou diakritikou. Judikatura se již v řadě věcí vyjádřila k záležitostem ohledně doručování, ale zatím nikoli k tomu, zda byl správní orgán povinen provést technickou nápravu. Doručuje-li správní orgán na jinou e-mailovou adresu než na jakou bylo požadováno doručovat, nemohl se žalobce dovědět, co mu vlastně bylo doručováno. Chybou správního orgánu bylo, že se nepokusil ve správním spise zadokumentovat pokus o odeslání e-mailové zprávy ve smyslu žádosti zmocněnce. Není tedy vůbec prokázáno, zda takový pokus učinil. Jestliže se správní orgán rozhodl již nedoručovat na e-mailovou adresu, byl povinen o tom zmocněnce žalobce vyrozumět, a to nejprve elektronickým podáním a až poté dopisem na adresu dle informačního systému. Žalobce usuzuje, že pokud mu bylo rozhodnutí doručováno elektronicky, tak toto rozhodnutí opatřené elektronickým podpisem nebude zadokumentováno ve správním spise.

20. Pověřený pracovník žalovaného při jednání uvedl, že ze správního spisu je patrné, že zmocněnec žalobce dne 23. 4. 2014 reagoval z elektronické adresy s krátkou diakritikou. Ustanovení § 19 správního řádu je nutné vykládat tak, že doručováno na elektronickou adresu má být za účelem urychlení řízení. V době, kdy bylo vedeno předmětné přestupkové řízení, bylo obecně známou skutečností, že doručování na elektronickou adresu s dlouhou diakritikou působilo problémy, pro které se na takovou adresu nedařilo doručovat. K této záležitosti se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud, naposledy v rozsudku ze dne 1. 6. 2016, č. j. X, v němž konstatoval, že průtahům a zmatkům v uvádění elektronických adres, na které má být doručováno, nelze přiznat soudní ochranu. Rozhodnutí bylo vhozeno do schránky zmocněnce a ten mohl požádat o prominutí zmeškání úkonu. Pokud by i došlo k vadě řízení, pak dle § 90 správního řádu by taková vada nemohla způsobit nezákonnost rozhodnutí. Ohledně tvrzení zástupce žalobce učiněných až při jednání před soudem namítl, že byla vznesena po marném uplynutí lhůty pro podání žaloby, jde o rozšíření žaloby, ke kterému by soud neměl přihlížet.
21. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Soud nezjistil vady, ke kterým by musel přihlídnout i bez návrhu, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
22. Žalobce v žalobě uplatnil výhradu, dle které vycházel žalovaný ve svém rozhodnutí ze skutečnosti, že MěÚ Poděbrady doručoval rozhodnutí na adresu X. Takový závěr dle žalobce nemá oporu ve spisu, neboť rozhodnutí bylo doručováno na adresu X. Nelze tak zjistit, jak by žalovaný hodnotil datum doručení rozhodnutí MěÚ Poděbrady, pokud by vycházel ze stavu podloženého spisovým materiálem.
23. Soud k tomu uvádí, že tvrzení žalovaného, že MěÚ Poděbrady doručoval své rozhodnutí na adresu uvedenou zástupcem žalobce, tj. na adresu X, je v rozporu se spisem. Přesto ale uvedená vada nemá vliv na hodnocení včasnosti podaného odvolání. Pokud by totiž žalovaný vycházel ze stavu vyplývajícího ze spisu, musel by stejně dojít k závěru o opožděnosti podaného odvolání.
24. MěÚ Poděbrady neučinil pokus o doručení svého rozhodnutí na adresu obsahující dlouhou diakritiku X doručoval však na adresu s krátkou diakritikou X a poté, co z této adresy nebylo doručení předepsaným způsobem ve smyslu § 19 odst. 8 správního řádu

- potvrzeno, doručil na adresu zástupce žalobce evidovanou v informačním systému evidence obyvatel jako adresa pro doručování.
25. Soud tak konstatuje, že rozhodnutí MěÚ Poděbrady bylo doručeno zástupci žalobce 10. den po uložení, tedy 31. 7. 2014. Odvolání podané dne 16. 9. 2014 je tak opožděné.
26. Je obecně známo, že na e-mailovou adresu s dlouhou diakritikou se nedařilo správním orgánům v minulosti doručovat. Postup, kdy se v takovém případě správní orgány ani nepokoušely doručit písemnost na e-mailovou adresu s dlouhou diakritikou a doručovaly rovnou na adresu trvalého pobytu zástupce žalobce, aproboval i Nejvyšší správní soud – viz rozsudek ze dne 27. 1. 2016, č. j. X, publikovaný ve Sb. NSS pod č. 3406/2016: *„Bylo všeobecně rozšířeným omylem, že v e-mailové adrese nemohou být použity znaky s diakritickými znaménky (háčky a čárky). I když správní orgán nedoručil své rozhodnutí na takovou adresu, sdělenou zmocněncem účastníka správního řízení (§ 19 odst. 3 správního řádu), jde o účinné doručení, jestliže bylo rozhodnutí následně doručeno, byť fikcí, na adresu, kterou si zmocněnec, vystupující v bezpočtu obdobných řízení, určil jako adresu pro doručování v centrální evidenci obyvatel (§ 20 odst. 1 téhož zákona).“* Následně v rozsudku ze dne 1. 6. 2016, č. j. X, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„Zmocněnci stěžovatele musely být komplikace s doručováním ze strany správních orgánů na zvolenou elektronickou adresu známy, neboť se opakují v celé řadě případů, v nichž vystupoval jako zmocněnec jiných přestupců (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2016, č. j. X, ze dne 21. 10. 2015, č. j. X, či již zmíněný rozsudek č. j. X). Přesto opakovaně o doručování na tuto adresu žádal. Jak již ohledně zvolené elektronické adresy poznamenal Nejvyšší správní soud ve výše zmíněném rozsudku č. j. X, „[v]olba adresy, kombinující slova „obecný“ (krátce) a „zástupce“ (dlouze) ani nemůže mít jiný účel, než právě zkomplikování doručování zvolenému obecnému zmocněnci, z něž pak zastoupené osoby a jejich zástupci těží v řízeních ve správním soudnictví.“* Podobně jako u jiných případů použití elektronické adresy s diakritikou se i v nyní posuzovaném případě jedná o *„předem promyšlený procesní postup, který má za cíl komplikovat a protahovat správní řízení, resp. generovat v rámci řízení problémové situace, jež mohou s určitou mírou pravděpodobnosti vést k formálním pochybením správních orgánů, a dosáhnout tak v důsledku toho prekluze odpovědnosti za přestupek.“* Zmocněnec stěžovatele tudíž nemohl být v dobré víře, a proto takovému jednání nelze poskytnout soudní ochranu (srov. již zmiňovaný rozsudek č. j. X).
27. Vzhledem k tomu, že výše citované závěry Nejvyššího správního soudu dopadají i na nyní projednávanou věc, neboť žalobce byl v přestupkovém řízení zastoupen zmocněncem Petrem Kocourkem, o němž je všeobecně a také z úřední činnosti soudu známo, že i přes vědomost o problémech opakovaně žádal o doručování na elektronickou adresu s dlouhou diakritikou, považuje soud napadené rozhodnutí za zákonné.
28. Žalobce v žalobě pouze namítl, že napadené rozhodnutí je v rozporu s obsahem správního spisu, a odvolání je včasné. Žádné jiné výhrady v žalobě nezazněly. Soud proto konstatuje, že námitky zástupce žalobce vznesené až při jednání, byly uplatněny opožděně po uplynutí lhůty k podání žaloby (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), a proto k nim nepřihlédl. I kdyby tak soud přesto učinil, a námitky považoval za pouhé rozvinutí žalobní argumentace, nemohl by dospět k jinému závěru, než o nedůvodnosti žaloby.
29. Vzhledem k výše uvedenému neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch.

31. Žalovanému, který byl v řízení úspěšný, žádné náklady přesahující rámec jeho běžné činnosti nevznikly. K jeho návrhu na přiznání náhrady nákladů řízení, tj. paušální náhrady za každý úkon dle § 13 odst. 3 a § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), soud uvádí, že ve smyslu § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu náleží náhrada hotových výdajů účelně vynaložených v souvislosti s poskytnutím právní služby advokátovi, přičemž nedohodl-li se advokát s klientem na jiné paušální částce, činí tato částka 300 Kč za jeden úkon právní služby. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. X [z]ásadu rovnosti účastníků řízení ve smyslu článku 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod naplňuje přiznání paušální náhrady coby náhrady hotových výdajů podle jejich demonstrativního výčtu v § 137 odst. 1 občanského soudního řádu i účastníkovi řízení, který advokátem zastoupen není, a to v situacích, v nichž by účastníkovi řízení zastoupenému advokátem byla přiznána taková náhrada podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. A contrario z citovaného nálezu Ústavního soudu vyplývá, že paušální náhradu nákladů nelze přiznat účastníkovi řízení, pokud by mu paušální náhrada nákladů nepříslušela ani při zastoupení advokátem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. X). Taková situace zcela jednoznačně nastala v nyní řešené věci. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č. j. X, publ. pod č. 1260/2007 Sb. NSS, „(...) v případě, že v soudním řízení správním vystupuje jako účastník orgán veřejné správy v oboru své působnosti, není v zásadě důvodně vynaloženým nákladem, pokud se v takovém řízení nechá zastoupit. (...) Stejně tak Vrchní soud v Praze konstatoval, že povinnost správního úřadu jím vydané rozhodnutí hájit na soudě proti správní žalobě představuje samozřejmou součást povinností plynoucích z běžné správní agendy. Nelze proto spravedlivě žádat na žalobci, aby hradil náklady, vzniklé tím, že správní úřad udělil k zastupování plnou moc advokátovi (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 1. 1998, č. j. X).“ Podle citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu by žalovanému nemohla být přiznána paušální náhrada nákladů, pokud by byl zastoupen advokátem, a proto ve smyslu citovaného nálezu Ústavního soudu mu tato náhrada nemůže být přiznána ani v případě, že zastoupen není (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2015, č. j. X, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. X, dle kterého náhradu nákladů spojených s účastí pracovníků správního orgánu u jednání správního soudu soud dle § 60 odst. 7 s. ř. s. procesně úspěšnému správnímu orgánu zásadně nepřizná). K návrhu žalovaného uplatněnému při jednání před soudem na přiznání náhrady nákladů řízení dle vyhlášky č. 254/2015 Sb. soud uvádí, že vyhláška č. 254/2015Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu, na řízení vedená dle soudního řádu správního nedopadá (viz rozsudek NSS ze dne 25. 8. 2015, č. j. X). Vzhledem k výše uvedenému soud požadovanou náhradu nákladů žalovanému nepřiznal. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. prosince 2017

JUDr. Věra Šimůnková v. r.
samosoudkyně